

ГЕОРГИ КАРАСЛАВОВ ГЕРОЙ

chitanka.info

Страшен герой е наш Пейчо, втори като него няма да се роди. Ей го, и тази вечер е седнал в скута на кака си, гледа по-малкото си братче, примижава от време на време, бърчи челцето си и разправя:

— И днеска ходихме в гората за дърва. Чичо Станчо ни заведе. Бяхме много: и Митко чичов Костов, и Кинка бабина Динина, и Стефан Бакалкиния, и Иванчо лелин Ленкин, и... няма какво да ви ги изброявам... Като набрахме един товар дърва за чича Станча, пръснахме се да си берем гъби. Ние се отделихме със Стефан Бакалкиния и с Кинка бабина Динина. Че като вървахме, вървахме, стигнахме хее, чак до Енчови дол. Не щеш ли, видяхме там едни дренки, лигите ти да покапят. Червени едни и меки, и едри — само да береш и да ядеш. Спуснахме се тримата — забравихме гъбите — и започнахме да шумулкаме. Таман се налапахме два-три пъти, ето че нещо изтреця в дренака. Изтреця и изрева Мечка! Брее, ами сега? Мислих аз, мислих, па току си рекох: за бягане няма къде да се бяга, ами я да си премерим силите, па каквото такова. Пък най-сетне ние сме трима, а тя е сама. Ех, Кинка за борба не я бива, ама Стефан ми стигаше. Но докато аз се готвех да посрещна мечката, те хукнаха нагоре и се изпосъдраха да викат и да реват. Още малко щях да търтя след тях, ама ме досрамя. Та от една мечка ли пък ще ме е страх, а? Дръж се, Пейчо! — рекох си аз и измъкнах оная голяма чекия, дето си я купих от панаира. Измъкнах я, отворих я и на бърза ръка я завързах на върха на тоягата си. Стана като истински войнишки щик. Нека дойде сега, си рекох аз. И докато мечката да се изкачи горе, скочих срещу нея и с всичка сила я ръгнах в шията. Изрева тя, колкото й сила държеше, и се обърна назад. Изтреця долу в дерето, отиде, та се не видя. Не вярвам да е оживяла, ама нема кой да иде да види. Толкова силно съм я ударил, че и тоягата потъна в нея, отиде ми и чекията...

— Нали одева ряза гулия с нея? — погледна го братчето му.

— Оная чекия беше друга, бе! — сопна се Пейчо. — Аз ударих мечката с голямата, дето си купих от панаира, ти нея не беше я виждал, аз я криех...

— А защо я криеше? — любопитстваше братчето му.

— Не е твоя работа.

— Сетне какво стана? — наведе се над него сестра му.

— Нищо. Хапнах си още малко дренки и си тръгнах. Намерих дружината до Поповата чешма, бяха се приготвили да си тръгват.

Мислех да им разправа как ударих мечката, ама си премълчах. Изпратихме чича Станча чак до моста, а ние минахме нагоре по реката да ловим риба. Събрахме червеи от блатото до Вълчовата воденица, стегнахме въдиците и хайде до дълбокия вир. Едни риби, там, чудесни! Цял лакът! И по-големи бия. Хвърляхме всички, ама само на моята въдица се ловяха. Защото аз съм голям майстор на хвърлянето. По едно време, като хвърлих по-навътре, въдицата се закачи в нещо тежко. Дърпам аз навън, дърпа и то отвътре. Брее, мисля си, да е риба, къде такова чудо в нашата река! Сигурно, рекох си, съм закачил някой откършен клон. Отиде ми въдицата. И пак дърпам. Влача го аз това, дето се беше закачило, влача го, ама май и то иска да ме влачи навътре. И си мълча, нищичко не казвам на моите другари. Защото, ако им кажа, че съм хванал голяма риба, ще ми се смеят, ако не излезе нищо. Чакай, рекох си, да изтегля навън каквото е, па сетне нека дойдат да гледат. Издърпах го аз криво-ляво. Издърпах го чак до брега, потеглих го малко и на сухото. Едно рибище беше се хванало, колкото малаче, имаше до един крак дълго. И главата му като на куче. Дръпнах аз още малко, че като се метна, че като плъосна назад във водата, та и мене завлече. Не паднах целия във водата, ама нагазих с двата крака. Хвърлих и въдицата, и всичко, инак щях целият да се окъпя...

— Само обувките ли си изцапа? — погледна го така му.

— Само обувките. Целите бяха кал и вода.

— Ами одеве, като се катери на ореха, нали ми ги даде да ги държа — сухи бяха! — ококори се братчето му.

— Не си видял добре — изгледа го презрително Пейчо.

— Дай да ги видим! — повдигна се сестра му.

Пейчо пребледня:

— Аз ги забравих под ореха!

— Тичай да си ги вземеш, че някой ще ти ги задигне.

Пейчо се повдигна, па току се тръшна безпомощно в скута ѝ.

— Тичай де! — сбута го тя.

— Страх ме е! — изплака той и я погледна жално.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.